

Miért Keresztút?

Miért Fájdalmas Anya?

Minden arra irányuló törekvésünk ellenére, hogy csökkentsük a szenvedést, alapvető tapasztalatunk, hogy világunkban és életünkben jelen van a szenvedés. Talán nincs olyan család, amely ne veszített volna el valakit a XX. század háborúiban, diktatúráiban, és akkor a betegségekről nem is beszéltünk. Ha mi szenvedünk, vagy ha szenvedő, ártatlanul szenvedő emberrel találkozunk, az emberségünk legmélyét érinti. A világban és életünkben tapasztalható szenvedés sokaknak az Istenbe vetett hitét is kikezdi, megingatja.

A szenvedés azonban mindig titok marad. Misztérium. S ha nem azt kérdezzük: „Miért engedte Isten?” hanem azt: „Miért szenvedett ő?,” akkor minden megfordul. Meglátjuk, hogy – bár a szenvedés titok marad – Isten velünk szenvedő Isten. Együtt szenvedni görögül így hangzik: *szünpathein*. Ebből származik *szimpatikus* szavunk is. Azt hogy Isten velünk szenvedő Isten, mondhatjuk tehát így is: *Isten szimpatizál velünk*. Az együtt szenvedő, együtt érző Isten minden értelemben szimpatikus, mert ilyen Istenre vágyunk.

Isten velünk szenvedésének örök jele a kereszt és a keresztút, és az Istennel együtt szenvedő ember örök képe Jézus Anyja, Mária. A szenvedés megmarad titoknak, de másként viseljük, ha tudjuk, Isten is velünk szenved, ha látjuk, kereszthordozásának útját, és ha látunk egy Istennel együtt szenvedő embert, Máriát.

Azért állítottunk tehát keresztutat és szentelünk kápolnát a Fájdalmas Anya keresztjét a velünk szenvedő Isten Fiával együtt hordozni, és így békét, nyugalmat, reményt találjon. Így ez a hely a békéért való könyörgés helye is: hogy szívünk, családjunk, nemzetünk és a világ is békét találjon.

*

Lipthay Antal gyakrabban sétálgatva a benczúrfalvi szőlőhegyen, azt tapasztalta, hogy ez a táj istenközeli, Istenhez közelebb vivő táj. Ahogy emelkedik a dombra vivő út, egyre magasabbra kerül az ember, de nemcsak a teste, s a látvány kitágulásával új perspektívák, új horizontok nyílnak meg az ember testi és lelki szemei előtt egyaránt.

Ezért gondolt arra, hogy nem éppen itt, így felfelé baktatva, lehetne az emberi szenvedés lefelé húzó súlyát, útját ellensúlyozni? Nem éppen itt és így emelkedhetnének az Isten felé az elcsigázott, megfáradt, szenvedő emberek is, miközben Krisztus és a saját szenvedésük titkait, kérdéseit fontolgatják? Nem éppen így kerülne közelebb hozzájuk a megváltás valósága?

S elhatározta, hogy itt keresztutat épít.

(fr. Kapisztrán OFM)